

буда.¹⁾ Какво дължимъ ний на фантазирѣ на единъ Раковски, слѣдователно и на Гинчева, това остава още да се оцѣни, а тракийската теория ни кара пакъ да съжеляваме, че една глава като Гинчевата, надарена съ мощно въображение и способна слѣдователно за хипотези (а кой ще откаже значението на хипотезата въ науката?) — нѣма възможность да получи на свое врѣме една по-систематична и методична научна подготовка.

Гинчевитѣ мисли за произхождението и сждбата на Тракитѣ заслужватъ обаче нашето внимание и интъкъ, а не само като документъ за историята на нашата наука и книжнина или като материалъ за живота на автора. Тракийската теория на Гинчева, колкото да е фантастична, съдържа все пакъ една здрава научна ядка.

Прѣди всичко идеята че Тракитѣ не сж изтрѣбени окончателно, че тѣ живѣятъ още, е идея която се сподѣля отъ всички по-сериозни историци и траколози. „Не мислимо би било, казва и Томашекъ, най-личниятъ сега живущъ познавачъ на тракийскитѣ племена и диалекти, такъвъ единъ голѣмъ и важенъ народъ като тракийскиятъ да загине съвсѣмъ безслѣдно“ (*Die alten Thraker I* въ Извѣст. на Виенск. Акад. Ист.-фил. отд. CXXII т. 1893 стр. 11). Така подобно и Флигьеръ, комуто Томашекъ слѣдва въ общи черти. (*Fligier, Zur prähistorischen Ethnologie der Balkanhalbinsel* въ Сѣобщ. на Виенското Антрополог. Общ. VI. 267 и сл. и въ спис. *Ausland, Ueber die Herkunft der Rumänen* 1878 стр. 755-759). Тѣй и ромѣнскиятъ историкъ Ксенополъ (*Istoria Romînilor*, т. I 178—184) и други. Херодотъ нарича Тракитѣ най-голѣмиятъ народъ на свѣта подиръ Индийцитѣ²⁾ и такъвъ единъ грамаденъ народъ да не е оставилъ и най-малко слѣда? се пита съ изумление и Гинчевъ. Но до когато Томашекъ-

¹⁾ Че и Раковски сжѣта Тракитѣ за славяни, въ това не може никои да се съмнява, който знае, че споредъ него почти всички древни народи сж българи. Вж. Ключъ българскаго ѣзика. Одесса 1880 стр. 105. Обаче Раковски поменува Тракитѣ само пакѣмъ, като не имъ отдава по-голѣмо значение отъ колкото на Галитѣ, Фрагитѣ и пр., въ туй именно се състои и разликата отъ Гинчева.

Идеята, че народитѣ не измиратъ така безслѣдно срѣщаме и у Раковски: „Народитѣ нѣ сж кату шутици (скакалицѣ) да ся запратятъ изеднажъ въ земятъ и да сж затрихнѣтъ и исчезнатъ сичкитѣ изеднажъ и за всегда, освѣтъ въ случаи всеобщаго потопа или всеистрѣбительной болести, за които отъ Иродовото врѣме насамъ нѣмами нѣкои си доказателство, нити спомятъ да сж послѣдовали“. (Ключъ б. я. 106)

²⁾ Херодотъ V 3. *Θρηίκων δὲ ἑνός μεγίστον ἐστὶ μετὰ γέ Ἰνδοῦς πλουτῶν ἀνθρώπων*. Вж. цѣлия пассаж у Раковски „Ключъ б. я.“ стр. 104.